nr 236 E. J., Borås 300 kr; nr 237 E. L., Traneberg 10 kr; nr 238 M. M., Edestad 2 kr; nr 239 H. N., Ljung 5 kr; nr 240 J. N., Örebro 8 kr; nr 241 L. N., Eskilstuna 3 kr; nr 242 L. N., Ronneby 13 kr; nr 243 I. N., Karlshamn 15 kr; nr 244 M. N., Spannarp 3 kr; nr 245 J. O., Hörby 50 kr; nr 246 O. P., Mölndal 30 kr; nr 247 L. P., Åstorp 6 kr; nr 248 O. P., Avesta 8 kr; nr 249 J. P., Vetlanda »Till Fars och Mors minne» 100 kr; nr 250 M. R., Gardvik 1 kr; nr 251 I. R., Marieholm 5 kr; nr 252 M. R., Sävedalen 10 kr; nr 253 E. S., Malmö 8 kr; nr 254 Missionsvänner i Hälsingborg gm. A. S., 80 kr; nr 255 S. S., Borgholm 3 kr; nr 256 M. S., Eksjö 3 kr; nr 257 H. T., Borås 3 kr; nr 258 L. Å., Lösen 5 kr; nr 259 H. Ö., Nockeby 5 kr; nr 260 A. K. A., Hönön 13 kr; nr 261 B. A., Fivlered 6 kr; nr 262 Gm. N. A., Järvsö: Från Lillvakan i Järvsjö 10 kr; nr 263 A. A., Töreboda 3 kr; nr 264 T. B., Klippan 3 kr; nr 265 Gm. S. B., Kumla: I. L. 5 kr, S. H. B. 50 kr; nr 266 N. C., Lidköping 3 kr; nr 267 A. E., Tenhult 3 kr; nr 268 J. E., Hammerdal 2 kr; nr 269 G. F., Västerås 5 kr; nr 270 O. F., Luleå 3 kr; nr 271 A. G., Kåge 2 kr; nr 272 A. G., Finspong 5 kr; nr 273 A. H., Askersund 3 kr; nr 274 I. H., Djursholm 3 kr; nr 275 B. H., Borås 2 kr; nr 276 A. I., Malmö 3 kr; nr 277 H. J., Brötjemark 3 kr; nr 278 M. J., Växiö 3 kr; nr 279 S. K., Svalöv 3 kr; nr 280 E. K., Granbergsdal 3 kr; nr 281 A. L., Hasslerör 3 kr; nr 282 S. L., Stockholm 3 kr; 283 E. L., Fittja 10 kr; nr 284 E. L., Jonstorp 3 kr; nr 285 A. M., Bromölla 300 kr; nr 286 Betty, Sonja 6 kr; nr 287 H. M., Eskilstuna 5 kr; nr 288 R. M., Uppsala 3 kr; nr 289 E. N., Kvidinge 3 kr; nr 290 A. W. N., Kristianstad 3 kr; nr 291 A. N., Granö 5 kr; nr 292 E. O., Genvalla 15 kr; nr 293 H. P., Stehag 3 kr; nr 294 C. P., Hälsingborg, jubileumsgåva 10 kr; nr 295 A. R., Käringberget 10 kr; nr 296 K. D. S., Karlstad 10 kr; nr 297 Hj. S., Borås 5 kr; nr 298 R. S., Vingåker 10 kr; nr 299 S. T., Stockholm 3 kr; nr 300 I. T., Karlstad 10 kr; nr 301 A. Å., Hälsingborg 3 kr; nr 302 E. Ö., Skövde 11 kr; nr 303 Del av kollekten vid möte i Betesdakyrkan den 9/1 266:67; nr 304 S. A., Kristianstad, sparbössemedel 37 kr; nr 305 I. A., Tärnsjö 45 kr; nr 306 A. A., Borås 3 kr; nr 307 A. D:son B., Stockholm 10 kr.

Forts.

Varmt tack till varje givare.

»Han som är i eder är större än den som är i världen.» 1 Joh. 4:4.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 28:de årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Prenumerationspris kr. 2:— per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1947

81372

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 8	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Aug. 1947

Stort att få offra sig.

Av missionärskandidaten *E. Almefors.**

I Joh. 1:a brev 4:19 heter det: »Vi älska, därför att han först har älskat oss.» Detta är ett ord, som säger oss, hur man blir en kristen människa. En kristen människa är den, som fått syn på Jesu kärlek, har fått taga emot, vad denna Jesu kärlek har utfört, och så har denna kärlek förvandlat henne. Det är detta, som sker i en människas liv, när hon fått se sin synd och skuld, när hon fått se, att hon är en förlorad själ, när det blivit tydligt för henne, att hon är på väg mot förtappelsen, när hon fått se Jesus Kristus och vad han gjort för henne, när han fått frälsa henne, och när hon inser, vad det betyder för henne, att Jesus Kristus tog hennes synd på sig och dog i vårt ställe; det är, när detta gått upp för henne, som hon gripes av Jesu Kristi kärlek. Det är då, kärleken födes i hennes hjärta, denna kärlek som leder henne att leva för Kristus Jesus, liksom Jesus offrade sig och utgav sig för oss. Det är en glädje för en sådan människa att offra sig och ge ut sig för sina medmänniskor, att försaka, att ge. Det är endast kärleken, som kan bringa fram denna offervillighet. Den människa, som har varit vid Golgata kors, har fått del av den Jesu kärlek, som gör, att hon med glädje vill offra sig för andra. Intet tvång utan en för-

* Anförande vid Svenska Mongolmissionens årshögtid i Stockholm den 31 maj 1947.

mån är det att få ge ut sig för Jesus Kristus och gå hans ärenden.

Vi veta, att Jesus älskade varenda människosjäl. Liksom Jesus offrade sig för att rädda människor från att förgås, så ger en Jesu lärjunge ut sig för att föra förlorade syndare fram till Jesus Kristus, visa dem till honom, som har en himmelsk bröllopsklädnad att ge oss, genom vilken vi bliva berättigade att vara gäster i den himmelska bröllopssalen. Det är så stort att få offra sig i Jesu Kristi tjänst, att få gå hans ärenden, och jag vet, att Jesus Kristus älskar också mongolerna. Också för dem dog han, och de måste få höra budskapet om honom. Det är detta, som tvingar oss att gå till mongolerna med detta budskap om den levande Frälsaren. Vi veta, att det finnes inget annat namn, genom vilket vi kunna bliva frälsta utom Jesusnamnet.

Därför är det en glädje att gå ut med detta underbara glädjebudskap till detta lidande folk och tala om, att det i Jesus Kristus finnes fullkomlig frälsning, underbar nåd. Det är därför jag ser det som en underbart stor förmån att ha blivit kallad att gå ut till detta folk med det stora glädjebudskapet, att i Jesus Kristus finns frälsning, i honom kunna vi få vår synd förlåten, genom honom kan himmelsk glädje och frid fylla vår själ. Vi få taga emot, vad Jesus har gjort för oss, och det är detta, som mongolerna behöva få del av. De behöva bliva jublande och glada i Gud, uppleva glädje i Gud redan här och en gång få vara med i den triumferande församlingen. Därför är det stort att få gå, att få offra just för mongolerna, för detta folk, som mer än de flesta varit försummat.

Oron därute fortfar.

Ny rapport från missionär Eriksson.

Under juni ankom ett nytt flygbrev från missionär Joel Eriksson i Kalgan. Han berättar här, att han kommit i kontakt med en av Hatt in Sum-församlingens medlemmar, Erentjin Dortji, denne lärare som jämte Sittena en tid gav fröken Ollén värdefull hjälp vid hennes bibelrevideringsarbete. Det framgår av brevet att dessa två kunniga och duktiga unga mongoler, fostrade i missionens skolor och hängivna kristendomen, nu intaga synnerligen framskjutande poster som ledare och höv-

Erentjin berättar.

dingar i den provins, där vårt fält är beläget. I sanning en märklig Guds ledning. Att i detta ligger ett erkännande av vår missions fostraregärning, säger sig självt.

Erentjin berättade, att rövarband grasserade i trakterna kring Hatt in Sum, och att skottlossning ägt rum, då sex soldater dödats. Befolkningen var för tillfället mycket uppskrämd, och en vädjan hade riktats till militärmyndigheterna i Chapser (nära Hallong Osso) att skydda folket från dessa rövarhopar, bestående av både kineser och mongoler (de uppgå till 1.300 man). Som svar på denna vädjan hade en rad bilar med ett par tusen soldater sänts ut, men då hade rövarskarorna dragit sig undan och soldaterna återvänt, rapporterande att allt åter var lugnt. Oron är emellertid en stor pina för befolkningen. Då någon dör, händer det, att man säger: »Lycklig han, som kommit undan allt detta elände.»

Erentjin Dortji sade sig hoppas på lugnare tider. Norra gränsen är nu helt stängd, vilket innebär, att mongolerna söderut ej utsättas för röda anlopp norrifrån. Dortji yttrade under samtalets gång: »Hade vi inte dessa rövarhopar skulle vi ha det lugnt och gott.» Han omtalar, att i övrigt »må de våra gott; vid Hatt in Sum ha de haft det rätt lugnt, tills rövarne kom. Borr har reparerat husen, satt in nya fönster och dörrar och ser till det hela. Sittena hade önskat fara ned till Kalgan, då han hörde, att missionärerna befunno sig där, men för närvarande kan han inte komma ifrån.» »Låt oss bedja, att Gud ger Sittena

och Erentjin vishet och hjälp i dessa svåra tider», fortsätter brevskrivaren, som poängterar, att »det är Sittena, som nu ska stå för provinsen».

»Erentjin såg bister ut, när han först kom», skriver missionär Eriksson — »han kom ju direkt från skärmytslingarna med rövarhorderna — men han tinade snart upp, medan vi samtalade och intog vår kvällsvard tillsammans. Sedan hade vi en god mongolisk bönestund. Jag talade litet med honom om våra planer på nytt fält längre västerut och vår undran, hur det ska gå med vårt gamla fält.» »Ni ska finna», sa' han då, »att nu blir det säkert lättare att predika evangelium i våra trakter, ty nu har mongolerna här fått en stöt, så de vaknat, och de ha börjat tänka.»

Som synes är tavlan icke bara mörk. Det är ju glädjande, att våra kristna därute synas tro på en framtid för missionen, bara den nuvarande oron lägger sig.

Till sist meddelas i brevet några personliga upplysningar. Nandji och hennes hus må gott. Daste Tjub, denne mongol, som under senare år berett missionen så mycken sorg, dog i vintras i Naima.

En återblick.

Av missionär *Dagny Hansen.**

Första gången jag hörde namnet Svenska Mongolmissionen var någon gång omkring 1910. Att det var fråga om en mycket liten mission förstod jag, ty hela expeditionen — vad korrespondens och litteratur beträffar — rymdes i ett skåp i ett rum på K. F. U. K. En god vän till mig var dess sekreterare, och jag minns så väl, att jag en gång, när jag var med henne upp till skåpexpeditionen i något ärende, frågade: »Vad är egentligen Mongolmissionen för något?»

— År 1921 den 11 juli lämnade en hel liten karavan den Almbladska gården i Kalgan. Efter en hel månads väntan hade nu

* När syster Dagny Hansen för någon tid sedan fyllde 60 år, kunde hon samtidigt fira 25 årsjubileum som mongolmissionär. I detta och ett följande nummer berättar hon ett och annat från sin långa tjänst därute.

fyra kvinnliga missionärer äntligen fått myndigheternas tillåtelse att gå upp till Mongoliet, om de ville gå på egen risk, vilket de naturligtvis gärna gjorde. Karavanen utgjordes av 4 à 5 tungt lastade s. k. storkärror förspända med dåliga hästar och mulåsnor, ja, de voro så tungt lastade, att vi fyra ej kunde få åka alla på en gång, utan måste turas om två och två. Långsamt gick det, och fyra nätter fingo vi tillbringa på kinesiska värdshus, som i fråga om enkelhet ej kan ha någon motsvarighet här hemma. En ren svensk ladugård är ju nästan en salong, jämförd med dessa. Min första bekantskap med dem går nog aldrig ur mitt minne. Vi visades in i ett avlångt rum med en gång i mitten och två s. k. kangar (vardera bestående av ett uppmurat golv, som låg c:a 55 cm högre än det andra golvet och var c:a 2 m. brett). Inga fönster funnos, bara två stora gluggar. På vänstra kangen skulle vi hålla till, och där ställde vi upp våra bäddar. Det var så mörkt därinne, att vi först ingenting kunde se, men så småningom upptäckte vi vid det svaga skenet från några små oljelampor några män, som antagligen sutto och spelade. *De* gjorde oss intet förnär, men det blev snart ganska livligt omkring oss — löss i massa!

Då hade ännu ej den kinesiska odlingen trängt så långt upp i Mongoliet, och som det regnat bra på försommaren, kunde vi de två sista dagarna få fröjda oss åt gröna slätter med en och annan stor, gul lilja och andra blomster. Då funnos också mongoltält två mil söder om Hallong Osso.

På femte dagen fingo vi så Hallong Osso i sikte, och till min stora glädje fann jag, att stationen ej låg som jag trott likt en jordgubbe på en pannkaka, utan det var ganska kuperat runt om. Och där kom nu hela den lilla församlingen emot oss, och vi fingo möta dessa kristna, som vi lärt känna till namnet och som blivit oss så kära.

Så småningom blev jag visad till mitt rum. Ett litet, fyrkantigt dito med fyra nakna väggar. Visst blev jag litet förvånad att finna ett tomt rum, men det var ju helt naturligt, ty på den tiden hade vi ej mer möbler, än vi nätt och jämt behövde själva. Möbleringen var snart gjord. En från Sverige medtagen turistsäng, bord och stol från Kalgan. Fyra bensinlådor i ett hörn fick tjänstgöra som byrå, och tre andra på en annan vägg blev tvättbord. Det var allt.

Nästan omedelbart tog jag itu med språkstudierna, vilket ej var så lätt med en sömnig lärare och med bibeln som enda lärobok. Men det var en lycklig tid! Tidigt om morgnarna började jag för att hinna arbeta, innan det blev för hett, och det

var mycket roligt. Men ack, det fick ett hastigt slut, ty redan i slutet av september reste de två, som haft hand om sjukvården, upp till Urga för att återupptaga det klinikarbete, som syster Greta ett år tidigare måst lämna. Då måste jag ta hand om sjukvård och tidvis även hushåll och barnhem, och därmed var det så gott som slut med mina språkstudier.

När jag nu låter tankarna gå tillbaka till detta första år i ödelandet, så är det många minnen som storma an. Det är lyckligt för alla de missionärskandidater, som redan här hemma få veta sanningen om och bli ställda inför verkligheten på det fält, dit de känna sig kallade. Då kan det gå dem som det gick mig. Jag fann nästan allt bättre, än jag väntat, och ett brev från den tiden avslutar jag med: »Jag är glad att vara här och känner det mer och mer som en stor nåd — och jag älskar våra smutsiga, trasiga mongoler.»

Till minnena från Hallong Osso hör besök av tvivelaktiga soldater och *riktiga* rövare, svårt skottskadade människor och till sist en svår difteriepidemi, som hann skörda två av småttingarna på barnhemmet, innan det ridande budet till Kalgan kom tillbaka med serum. Det fanns inga missionsbilar den tiden! En av dem som överlevde sjukdomen, var en liten efterbliven stackare, och när han någon månad senare plötsligt blev dålig, hoppades jag nästan, att han nu skulle få dö. Men vår barnhemsmor, Gattjima, ville visst inte, att Jonatan skulle dö. Jag mötte henne i dörren, och hon såg sannerligen ut, som om hon skulle gå till strids mot osynliga andemakter. Hon och barnen bådo, och när jag efter en timme åter gick dit ut, var pojken kry igen.

Den första julen därute går nog heller aldrig ur mitt minne. Julaftons morgon väcktes vi av skolbarnen, som med ljus i händerna sjöngo: »Hell dig julafton» på riktigt bra svenska. Juldagen hade vi förstås otta, och det blev i sanning otta, ty den, som skulle väcka samtliga, kom upp för tidigt och lät gonggongen gå redan kl. 1/2 3. Kl. 1/2 4 hade mongolerna redan druckit té, och när mötet började kl. 4 var salen full med folk. När vi åter kommo ut, var det ännu månsken.

Vid förmiddagsmötet talade Enke Billik. Av vad han sade förstod jag kanske ej så mycket, men att han talade med inspiration och glöd, det kände jag. Men — någon timme efter mötet kom hans lilla hustru in till oss gråtande och sa': »Kan det vara någon kraft i läran, när han kan stå och tala så och sedan gå hem och slå mej?» Hennes undran var berättigad, och även för mig var detta en gåta. Vår käre Enke Billik! Den

tiden och några år framåt var han vårt glädje- och sorgebarn. Ja, det stod strid om honom nästan så länge han levde, men genom många fall och upprättelser växte han dock upp till andlig mognad och dog som en trosviss kristen.

Av de vuxna kristna, som då tillhörde församlingen, lever endast vår gamla, kära Nandji, som de senare åren varit en verklig stöttepelare och till oerhörd hjälp och välsignelse för de unga, som vuxit upp omkring henne.

Borr och Sjarr, som då voro helt unga män, ännu ej döpta, ha fostrats av Gud till verkliga kristna karaktärer, som nu, tillsammans med Sittena och ett par till, stå som församlingens äldste. Sittena har ju i många år varit lärare och är nu hövding. Då var han en liten trumpen och argsint pojke.

Många av våra andra skolbarn från den tiden ha gått in i härligheten, andra sitta nu i egna hem och ha egna barn.

Endast ett år fick jag stanna på Hallong Osso. Redan våren 1922 var syster Greta totalt nedbruten efter vinterns oerhörda arbete, och jag måste göra mig redo att resa till Urga. En månad gick jag och väntade och spanade utåt slätten i hopp att få se en bil, men förgäves. Men så till sist på kvällen den 5:te juli kom en bil, som jag skulle få följa med, om jag kunde bli färdig. Visst blev jag färdig, och kl. 4 nästa morgon startade jag min första resa genom Gobi-öknen. Hela dagen rullade vår bil framåt med bara ett par, korta uppehåll ända till tio på kvällen. De hade nog hoppats att innan mörkret uppnå Ot, den väl bevakade och bakom kullar dolda gränsstationen till Yttre Mongoliet. Att fara förbi vakten där utan att stanna var detsamma som att få en kula efter sig. Det återstod ingenting annat än att stanna bilen, äta litet och så krypa in i sin sovpåse och sträcka ut sig på marken intill bilen. Nästa dag susade bilen fram på hård mark genom Gobi, och efter att ha tillbringat ännu en natt ute nådde vi tredje dagens förmiddag fram till den lilla missionsgården i Urga.

Redan ett par dagar efter min ankomst skulle en bil gå ner till Kina och syster Greta fick plats i den och så lämnade hon arbetet i Urga för att aldrig mer upptaga det. Så stodo vi där nu ensamma, fröken Falck och jag, med våra dåliga språkkunskaper. Det var inte lätt, i synnerhet som uttalet här också var ett annat än i söder.

»Ni går till helvetet på jorden», sa' en missionär till mej här hemma, då han fick höra, att jag skulle till Urga. Han hade rätt, fruktansvärt rätt. Moral existerade ej varken bland rys-

sar, kineser eller mongoler. Urga var en häxkittel! Hur många unga, som kanske kommit till staden för att tillbedja, drunknade ej i den kitteln! Hela atmosfären var oren. Och här skulle jag nu arbeta, och arbete fattades ej. Nästa vinter var vårt väntrum fullt varje morgon, och vi hade c:a tusen patienter i månaden. Dessutom sjukbesök, beredning av medicin och salvor m. m. Under denna tid fingo vi se många prov på Guds fadersomsorg om oss. Vi kunde ju ej få upp pengar annat än när det kom någon utlänning söderifrån, och det kunde vara flera månader, då ingen kom. Då kunde det ibland vara nära att bli ebb i kassan, men så kom det in medel än på ena, än på andra sättet. En gång var kassan så gott som tom, men då blev jag kallad till en sjuk, och när patienten fått hjälp och jag skulle gå, överlämnade husprästen en lång sidentrasa, på vilken låg en hel liten hög silverdollars. Det vägde riktigt tungt i fickan, men det gjorde ingenting, när man fick åka. Utanför en port satt en liten parvel, och när vagnen rullade förbi, hörde jag honom säga: »Manne dääääktor» (Våran doktor). Du lilla byting, om du hade vetat, hur gott det gjorde mig! Inte ordet doktor, ty jag hade nog självkritik att ej ta åt mig, men det andra ordet manne — vår — det fick jag ta åt mig. Varje gång jag hörde det, blev jag lika glad, ty det sa' mej, att mongolerna kände, att vi voro där för deras skull och kände, att vi älskade dem i trots av all synd och allt elände på denna mörka plats.

Men det var en sak, som plågade mig den vintern, och det var, att vi ej hade någon till hjälp i det evangeliska arbetet. Ibland tyckte jag det var rent meningslöst att bara lappa ihop deras kroppar och ej kunna ge dem något för själen. På eftervintern stängde vi därför kliniken och reste ner till Hallong Osso för att om möjligt få studera språket. I tio dagar stormläste jag och sen var det slut, ty då insjuknade tre av oss i paratyfus. Senare på våren voro vi ej mindre än 5 missionärer, som reste upp till Urga, och det var en välbehövlig förstärkning.

Nu såg det väl lovande ut för missionen i Urga! Det var staden med de stora möjligheterna. De unga hade liksom vaknat upp och ville gärna ha skrifter. En massa bibeldelar blevo spridda. De sjuka, som nu besökte kliniken, fingo lyssna till evangelium, medan de väntade på sin tur.

Där borta på den stora, fina tomten, som nyss inköpts, hade vi plats för både sjukhus, skola och kapell. Vi voro redan sex missionärer där, och hemma var en läkare färdig att resa ut.

Men Urga är förvisso ett av de många *varför* i mongolmis-

sionens historia. Nu, när det började ljusna, drogs plötsligt ett svart streck över alltsammans.

Det var utvisningsordern.

En dag i slutet av maj 1924 rullade en lastbil med sängklädersknyten och kappsäckar samt några missionärer och mongoler på toppen ut från den lilla missionsgården. Det var en vemodig stund. Skulle vi någonsin få återkomma?

Vi lämnade Urga för alltid, men Gud är kvar, och han har säkert vakat över sitt eget ord, som fanns i de många hemmen, vakat över de korn, som såddes i människohjärtan.

Och vem vet, kanske skall den dag randas, då Svenska Mongolmissionen kan börja arbeta i Urga!

I ett följande nummer skall något berättas om den tid, som följde efter Urga-utvisningen.

Hur Gud tröstade.

Av missionär *Elsa Skallsjö*.*

Det ord, som jag skulle vilja läsa, känna vi alla så väl till. Det är hämtat från Matt. 28: 18—20 och lyder: »Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gören alla folk till mina lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt, vad jag har befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.»

Har man sett hedendomen, har man hört tempeltrummorna, bönetrummorna med sitt hemska dån, och mötts av det där kompakta mörkret, kanske det inte är så underligt, om man skulle frestas att tvivla på Guds allmakt. Det är inte lätt, när man står där ute och efter lång tids arbete har fått en själ, som man väntar skall komma igenom. Just denne hade man hoppats så mycket på och blev så besviken, när han gick tillbaka i mörkret. »Herre, Du har ju all makt!» Det är emellertid inte sällan våra misslyckanden bero på, att vi omedvetet räknat med oss själva, vår egen kraft. Det är, tänkte vi, något, som *vi* skulle göra. Men du och jag orkade inte. Vår svaghet trädde i dagen vid sidan om Guds allmakt.

* Anförande vid Svenska Mongolmissionens årshögtid i Stockholm 1947.

När jag rest ute i bygderna, har det ofta varit under känslor av vemod. Jag får säga, att under de här senare åren har det inte varit lätt att resa och försöka berätta något, när man själv ingenting vetat; de gamla minnena, de gamla erfarenheterna, de voro ju gamla, och de nya breven, man fick därutifrån, de voro så nedslående, de voro så mörka och så tunga; man hade ingenting, tyckte man, att komma med. Jag kunde fråga våra vänner: »Vad skall jag tala om?» Men jag fick till svar: »Berätta om allt, precis, som det är; så mörkt det är; det är det, vi vilja höra.» Så har man fått visa på svårigheterna. Då har man väntat, att människor skulle säga: »Så svag eder mission är. Var är Guds allmakt?» Men det har människorna inte sagt. Överallt, var man har kommit, har man mött kärlek och förståelse. Vår svaghet har människorna förstått. Och Guds allmakt, den var lika stor trots mörkret och trots svårigheterna. Vi måste ju också säga, att våra kamrater därute under fasornas och krigets år i Kina och Mongoliet ha fått uppleva Guds allmakt på ett alldeles förunderligt sätt. De ha också fått uppleva Guds och Jesu omsorg. Det är så oändligt mycket att tacka för, så oändligt mycket att falla tillbaka på.

Nu vill jag berätta om, hur Gud en gång tröstade mig vid ett tillfälle, då jag sörjde över läget på vårt fält.

Jag var på en resa i Dalarna. Breven utifrån hade varit mer än vanligt mörka. Vi började förstå, hur allvarlig situationen var, och jag hade just på den där resan fått ett brev från fru Almblad i Kalgan om, hur mycket som var förstört på våra stationer. Jag minns den där kvällen alldeles särskilt. Jag satt länge uppe, och till slut, när jag kände, att jag måste gå och lägga mig, böjde jag mina knän, och så överfölls jag av gråt. »Gud, är då allt arbete förgäves, allt, vad vi ha försökt att göra?» På natten hade jag en dröm. Jag drömde, att jag stod där vid Goltjagganberget. Framför mig hade jag inte längre de små husen på stationsområdet, utan det var en grushög; det var allt, som var kvar. Jag ropade till Gud: »Herre, är det allt, som är kvar utav det, som en gång var vårt hem, det som var så dyrbart för oss?» Jag gick fram. Jag måste känna på det där gruset, som hade varit vårt hem. Jag tog i sanden, och den rann genom mina fingrar. Så kände jag, att jag höll något kvar i handen, böjde mig fram och såg, att det var en glasklump, som blivit smält i eld, och inne i glaset voro fästade några slipade stenar. Jag sade: »Herre, vad har jag funnit? Fanns det ändock någonting dyrbart kvar?» Så hör jag en röst, som säger: »Ja, när allt det av trä och hö och strå, som du hade byggt med,

brunnit, så var det, som *jag* hade gjort, det som var av guld, silver och ädla stenar, kvar — de kristnas tro. »Tack, käre gode Gud», sade jag, »att det ändå finnes något kvar.»

Jag minns den morgonen där i Dalarna: Jag var så glad över vad Gud sagt mig. Det var ett fullkomligt främmande hem, bland folk, som knappast kände till mongolmissionen, som jag hamnat hos. Men jag måste ändå ut i köket tidigt på morgonen för att tala om vad jag upplevat. Jag måste berätta min dröm. Det finns någonting kvar, jublade det inom mig. Det Gud har gjort kan inte brinna; det kan inte förstöras; det är något, som lever. Det finns något litet kvar därute: de kristnas tro. Jag kan inte säga, vilken frimodighet detta gav mig att på nytt starta mina resor; att på nytt möta vänner och berätta för dem att det finns något, som lever, finns något kvar. Vad betyder några förstörda byggnader? Vad betyder det jag byggde av hö och strå? Det skall ändå förr eller senare brinna. Tack, gode Gud, att det har brunnit. Det finns något, som lever.

Jag hade ånyo upplevt min svaghet och Guds allmakt. Jesus har aldrig sagt: *Eder* är all makt given. Tack, käre Gud, att makten är *hans*. Min svaghet och Jesu allmakt. Men han har också sagt: »Gån ut i hela världen», och budet gäller oss. Han har även sagt: »Jag är med eder alla dagar intill tidens ände», och budet gäller oss, dig och mig och oss alla. Amen.

Det tveeggade svärdet.

Av missionär *Annie Eriksson.**

Jag har en hälsning att framföra från min käre make. Jag hade just brev från honom för tre dagar sedan, och han skriver: »Vi härute äro med Er under dagarna i Stockholm, och du skall hälsa från oss och tacka för alla förböner, som äro uppsända för oss.» Gud har varit med oss. Vi skola bedja ännu mera. Vi gå in i ett okänt arbete. Vi må bedja mycket, att vi få komma till den plats, han utsett. Under de stunder, vi varit samlade här, har Gud mött på nytt och talat med oss om smärtevägen, som vår mis-

* Anförande vid Svenska Mongolmissionens årshögtid 1947.

sion har fått gå under dessa 50 år. Vi ha ingen annan väg att vänta. Vi få gå samma väg i fortsättningen, men vi ha också samma Gud, samma kraftkälla, och samma helige Ande vill hjälpa oss i allt vårt arbete. Detta är en borgen för att vi skola segra. Ett ord kom till mig härom kvällen, det gudsord, som står skrivet i Hebr. 4: 12: »Ty Guds ord är levande och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd och tränger igenom, så att det åtskiljer själ och ande, märg och ben; och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar.»

Under de gångna arbetsåren därute är det första, som vi velat ge mongolerna, Jesus Kristus och hans evangelium: detta är det tveeggade svärdet. Vi ha sett och hört dessa dagar, hur Guds ord därute har trängt igenom och gjort nya skapelser i Jesus Kristus. Jag vill erinra om ett par minnen därutifrån. Ett av dem blev så levande för mig härom dagen. Jag tänkte på det Guds ord, som blivit utsått i två unga mongolers hjärtan. De hade inte varit omvända mer än en kort tid. De voro alltid så troget med på mötena. En vår sade de: »Vi känna någonting här inne i hjärtat. Vi ville så gärna gå ut till vårt folk med evangelium. Få vi det?» Vi gladdes, att de själva ville gå ut. »Visst få ni gå», blev vårt svar. Så gingo de en dag med stav i handen och med en tung bokpåse under armen. De skulle gå till fots. Vi hade en bönestund tillsammans, innan de gingo. När vi hade haft vår bönestund, sade de: »Ni måste bedja för oss. Kom ihåg oss varje dag.» Vi hade våra bönestunder. Så kommo de hem efter att ha varit ute ungefär en månad, och så berättade de, hur en del hade skrattat åt dem för att de gått till fots. Andra hade tacksamt tagit emot evangelium och skrifterna och lyssnat till deras budskap, och andra återigen hade frågat dem: »Hur kan ni följa den läran? Tala om för oss riktigt, huru det var, när ni beslutade er för att följa Jesus.» Och så fingo de berätta, hur de kommit till missionsstationen och lyssnat till evangelium. De hade betygat: »Vi voro fulla av synd och elände, men vi ha blivit frälsta, för att vi kommo till Jesus Kristus.» Och när de kommit hem och berättat allt detta tillade de: »Nu vilja vi gå ut igen varje år.» Och de gjorde det. De började taga med en kärra med några lådor med Nya testamenten och traktater och någon medicin och höllo på år ut och år in. Jag minns den sista gången, då jag såg dem med en tungt lastad oxkärra, hur de strålade och sade: »Vi äro på Guds väg. Vi veta, att Han är med oss, som kallat oss.» Sedan kommo de hem på hösten och talade om de olika erfarenheter, de haft. »Han har varit med oss, vår Frälsare, som kallat oss.»

Så ha vi sett därute, hur Guds ord gått fram i skolarbetet, i sjukvårdsarbetet o. s. v. Vi ha fått ge Guds ord till mongolerna. Vi ha fått ge Jesus Kristus.

Ett annat minne anknyter sig till den sista sommaren vi var därute. Vi hade just en söndagseftermiddag känt, att vi skulle resa till en by, till en hövding. Vi foro dit, min make, min syster och jag, och vi hade med oss cittra och gitarr och sjöngo och spelade i tältet och talade Guds ord. Hövdingens syster var sjuk. Så lyssnade hon till ordet om Jesus, Frälsaren, den store läkaren och sade om en stund: »Tänk, om han kunde hjälpa mig, så att jag blev frisk.» Vi hade nyss förut läst i bibeln om, hur Jesus botar sjuka. »Blir jag frisk», sade hon, »vill jag bli en Jesu lärjunge.» När vi hade krupit ned på knä och bett för vår sjuka vän, trodde vi, att Gud skulle gripa in.

Tre veckor därefter, när vi varit hemma en tid, kom en söndagsmorgon en bil. Det var denne hövdings familj, och den sjuka kvinnan kom strålande emot oss och sade: »Gud hör bön. Vi skola vara med på båda mötena här i dag.» De stannade den söndagen och reste hem. Vi veta inte, hur det nu är med den familjen, men vi hoppas och tro, att Gud skall få den familjen frälst.

Så ha vi fått så under tårar många gånger under år, som gått, och Gud skall giva växten. Hans ord, som är levande och kraftigt och förmår göra under, det är detta ord, som vi sått ut i Mongoliet, och, när vi inte fått vara därute, har hans Ande verkat. Det är därför, som vår mission önskar att få vårt Nya testamente utgivet i bättre översättning till mongolerna, och Ni vänner ska också vara med och bedja, att detta ord, som blivit utsått och fortfarande utsås av de infödda, att det må växa, att det genom Guds Ande må bliva så levande, att de inte kunna stå emot, när Guds tid kommer. Vi ha sett det under år, som gått, och vi tacka ödmjukt Gud, att vi ha fått nåd att få stå med i arbetet, men vi vänta större ting av Gud. Låt oss fortsätta i tro och föra Guds verk framåt till seger genom vår insats, din och min. Vi ha alla vårt pund. O, att Guds Ande finge påminna oss om denna vår stora uppgift, säga oss, vad Gud vill med våra liv, med vår insats, så att även mongolerna därute få erfara det och säga: »Där hemma i Sverige bedja de för oss.»

Insänd litteratur:

Sändebud till Sinims land. Svenska Missionens i Kina 60-årsberättelse. Redigerad av Martin Lindén. S. M. K:s förlag. Pris kr. 3:75.

Ovanstående jubileumsskrift ger genom flera sakrika och värdefulla skildringar en god inblick i missionens utveckling både i hemlandet och ute på fältet. Skildringarna omspänner tiden från missionens begynnelse år 1887 upp till nuvarande tid, då den infödda församlingen, särskilt genom de senaste årens lidandestider, fostrats och uppnått en aktningsvärd och glädjande förmåga av självunderhåll och självutbredning.

Skriften utgör en i hög grad värmande och stimulerande missionsskildring, som är värd en vidsträckt spridning bland vårt lands missionsfolk.

Influtna missionsgåvor.

Juni månad		*Januari—juni månader*	
1946	1947	1946	1947
3.687: 88	5.257: 92[1])	45.814: 98	58.709: 97[2])

[1] Därav jubileumsgåvor 1.821 : 50.
[2] Därav jubileumsgåvor 3.013 : 50.

Redovisning.

JANUARI MÅNAD.

Forts.

Nr 308 O. B., Söderhamn 3 kr; nr 309 E. B., Stora Ved 10 kr; nr 310 E. C., Hönön 8 kr; nr 311 K. D., Tossene 3 kr; nr 312 M. E., Stockholm 10 kr; nr 313 M. E., Kilafors 3 kr; nr 314 A. F., Gävle 8 kr; nr 315 M. F., Karlskrona 10 kr; nr 316 Gm. P. S., Asklanda: L. P., Ämet 5 kr; nr 317 K. P., Derome 1 kr; nr 318 M. P., Hemavan 3 kr; nr 319 S. N., Malmö 8 kr; nr 320 A. N., Boden 2 kr; nr 321 Mongolvännerna i Skövde gm. A. J., 250 kr; nr 322 I. L., Söråker 3 kr; nr 323 A. L., Domnarvet 8 kr; nr 324 I. L., Falun 3 kr; nr 325 S. L., Äppelviken 3 kr; nr 326 M. J., Jämtlands Änge 8 kr; nr 327 L. J., Enköping 3 kr; nr 328 A. J., Enskede 3 kr; nr 329 V. H., och J. S., 2 kr; nr 330 D. H., Hälsingborg 13 kr; nr 331 H. F., Vuollerim 2 kr; nr 332 G. S., Jönköping 8 kr; nr 333 A. F., Jönköping: jubileumsgåva 50 kr; Gm. V. A., Jönköping: M. A., 15 kr, J .L., 10 kr, A. H., 5 kr, A. E., 50 kr, Onämnd 100 kr, J. A., 10 kr, M. E. A. 15 kr; Kollekt i Betesda den 12/1 193:60; Tyringe missionssal, nyårskollekt gm. A. M. 41:58; nr 334 A. J., Hudiksvall 3 kr;

E. N., Karlskrona 50 kr; Gm. P. G. Svensson, kollekter: Höör 80 kr., Ebeneser, Eslöv 165:29, Kungshult 47 kr; nr 335 Fr. C-t, Stockholm, sparbössemedel 22 kr; nr 336 Fr. D., Stockholm, sparbössemedel 22 kr; nr 336 b L. H., Bromsten, sparbössemedel 30:50; nr 337 D. A. Fjugesta 3 kr; nr 338 A. A., Ljusfors 3 kr; nr 339 H. A., Ljusfors 3 kr; nr 340 K. B., Hedemora 3 kr; nr 341 C. B. B., Östersund 3 kr; nr 342 P. J., Jönköping 3 kr; nr 343 J. J., Navestahus 3 kr; nr 344 S. J., Sjömarken 13 kr; nr 345 Anders, Astrid och Hans missionssparbössa gm. A. J., 20 kr; nr 346 L. J., Styrsö 3 kr; nr 347 B. L., Jönköping 5 kr; nr 349 A. M., Skellefteå 8 kr; nr 350 E. N., Edsberg 150 kr; nr 351 V. N., Ljusfors 10 kr; nr 352 E. P., Malmbäck 3 kr; nr 353 E. P., Karlskrona 3 kr; nr 354 O. S., Spjälkö 5 kr; nr 355 E. S., Jönköping 8 kr; nr 356 S. S., Avesta 3 kr; nr 357 E. V., Finspong 10 kr; nr 358 E. S., Stockholm till Vivan Almqvists underhåll 200 kr; nr 359 B. och F. Ow. Mälarhöjden 20 kr; Kollekt på Margareta Hushållsskola 79:75; nr 360 A. J., Lindesberg 10 kr; nr 361 E. A., Avesta 2 kr; nr 362 H. A., Sonstorp: Ås Klintorps söndagsskolor 28:25; nr 363 J. A., Malmö 10 kr; nr 364 A. B., Fränsta 3 kr; nr 365 B. B., Lännäs 5 kr; nr 366 A. B., Stockholm 3 kr; nr 367 E. C., Hedemora 3 kr; nr 368 E. D., Bankeryd 30 kr; nr 369 M. E., Sandhem 3 kr; nr 370 I. F., Hok 5 kr; nr 371 N. F., Linderås 3 kr; nr 372 I. J., Skillingaryd 8 kr; nr 373 A.J., Stockholm 5 kr; nr 374 E. L., Edsberg 3 kr; nr 375 Två missionsvänner 15 kr; nr 376 Onämnd, Tärnsjö 15 kr; nr 377 M. M., Odensberg 5 kr; nr 378 L. O., Ramdala 25 kr; nr 379 O. O., Alingsås 2 kr; nr 380 J. P., Allerum 8 kr; nr 381 Ope missionsförsamling gm. E. V. P., till Folke Perssons underhåll 50 kr; nr 382 H. S., Smål. Gällaryd 3 kr; nr 383 I. S., Malmö 10 kr; nr 384 G. S., Enköping 11 kr; nr 385 T. Z., Mölndal 10 kr; nr 386 L. K., Göteborg 20 kr; nr 387 I. W., Växiö 8 kr; nr 388 A. W., Malmö 1 kr; nr 389 H. Å., Ronneby 8 kr; nr 390 C. P., Torhamn 10 kr; nr 391 Gm. E. Ö., Arvika: Onämnd 100 kr; nr 393 L. L., Värmskog 3 kr; nr 394 V. L., Misterhult 3 kr; nr 395 E. L., Skellefteå 10 kr; nr 396 A. P., Mörrum 8 kr; nr 397 A. L., Arvika 10 kr; nr 398 H. B., Norrtälje 8 kr; nr 399 H. R., Huaröd 3 kr; nr 400 O. A., Kvidinge 3 kr; nr 401 S. K., Svalöv 6 kr; nr 402 H. L., Kåge 3 kr, F. K. Kåge 3 kr; nr 403 M. O., Hälsingborg 10 kr; nr 404 J. A., Borgholm 3 kr; nr 405 J. D. O., Kalmar 10 kr; nr 406 A. S., Stockholm 8 kr; nr 407 E. S., Stockholm 8 kr; nr 408 A. K., V. Tunhem 8 kr; nr 409 E. J., Katrineholm 5 kr; nr 410 N. G., Torshälla 15 kr; nr 411 E. L., Stockholm 10 kr; nr 512 H. L., Hestra 10 kr; nr 413 E. V., Linköping 3 kr; nr 414 N. N., Ludvika 5 kr; nr 415 N. J., Stockholm 10 kr; nr 416 E. J., Hässleholm 25 kr; nr 417 B. L., Huskvarna 3 kr; nr 418 H. O., Vollsjö 3 kr; nr 419 E. B., Katrineholm 1 kr; nr 420 H. A., Mariestad 3 kr; nr 421 A. B., Skellefteå 8 kr; nr 422 Mongolgruppen i Strömsund gm. V. E. 21 kr; nr 423 A. F., Stockholm 8 kr; nr 424 J. G., Klippan 15 kr; nr 425 E. G. H., Sellnäs 3 kr; nr 426 E. J., Sunne 5 kr; nr 427 E. J., Norrtälje 3 kr; nr 428 F. J., Karlskoga 8 kr; nr 429 E. J., Karlskoga 20 kr; nr 430 H. J., Rockneby 3 kr; nr 431 S. K., Strängsered 3 kr; nr 432 T. K., Ulriksdal 8 kr; nr 433 M. L., Hudiksvall 5 kr; nr 434 E. L., Hökön 3 kr; nr 435 E. N., Borås 5 kr; nr 436 A. O., Jämtön 8 kr; nr 437 N. P., Allerum 10 kr; nr 438 A. P., Björkeryd 10 kr; nr 439 I. P., Hälsingborg 5 kr; nr 440 I. P., Norrflärke 10 kr; nr 441 S. S., Borås 3 kr; nr 442 Sanda kyrkliga ungdomskrets 25 kr; nr 443 F. S., Höreda 3 kr; nr 444 K. R., Latorps bruk 13 kr; nr 445 H. T., Hok 8 kr; nr 446 A. U., Rockneby 8 kr; nr 447 W—g, Stockholm 3 kr, E. H., Huvudsta

1 kr; nr 448 A. A., Bredaryd 3 kr; nr 449 R. A., Angerdshestra 10 kr; nr 450 M. B., Fors st. 5 kr; nr 451 R. B., Borås 10 kr; nr 452 E. C., Dunkar 8 kr; nr 453 K. R. G., Örebro 5 kr; nr 454 T. H., Vassen 5 kr; nr 455 O. H., Rådom 3 kr; nr 456 M. J., Kilafors 3 kr; nr 457 S. L., Tranemo 10 kr; nr 458 Onämnd 10 kr; nr 459 E. N., Björkeryd 5 kr; nr 460 D. N., Gällivare 10 kr; nr 461 M. S., Linköping 8 kr; nr 462 B. S., Oskarshamn 5 kr; nr 463 A. L. T., Skillingaryd 3 kr; nr 464 J. Å., Halmstad 8 kr; nr 465 A. Y., Krylbo 3 kr; nr 466 a G. A., Göteborg 25 kr; nr 466 b S. P., Stockholm, sparbössemedel 80 kr; nr 467 A. F., Stockholm, sparbössemedel 23:26; nr 468 G. H., Stockholm 10 kr; nr 469 M. M., Saxvallen 10 kr; nr 470 A. J., Mariestad 10 kr; nr 471 S. A., Borås 14 kr; nr 472 E. A., Uttersjöbäcken 3 kr; nr 473 G. F., Stockholm 3 kr; nr 474 A. G., Äppelviken 3 kr; nr 475 A. G., Tärnsjö 2 kr; nr 476 H. och A. J., Örkelljunga 3 kr; nr 477 A. K., Lanna bruk 10 kr; nr 478 N. H. N., Örkelljunga 10 kr; nr 479 H. O., Göteborg 3 kr; nr 480 Ask, Gryttinge mongolvänner gm. I. P. 70 kr; nr 481 E. S., Falkenberg 8 kr; nr 482 S. T., Lundsbrunn 3 kr; nr 483 H. T., Vartofta 20 kr; nr 484 M. H., Norrköping 25 kr; nr 485 E. H., Norrköping 10 kr; nr 486 J. H., Lockne 3 kr; nr 487 M. H., Billeberga 2 kr; nr 488 E. J., Dalby 10 kr; nr 489 O. K., Forshaga 10 kr; nr 490 A. J., Stockholm 5 kr; nr 491 E. J., Höganäs 4 kr; nr 492 A. J., Lorås 3 kr; nr 493 E. E., Rö 3 kr; nr 494 L. N., Tärnsjö 3 kr; nr 495 L. N., Jönköping 4 kr; nr 496 S. O., Tingsdal 15 kr; nr 497 M. P., Höganäs 3 kr; nr 498 A. P., Falkenberg 3 kr; nr 499 L. R., Hardemo 10 kr; 500 E. R., Stockholm 50 kr; nr 501 B. A., Borås 10 kr; nr 502 E. A., Göteborg 3 kr; nr 503 W. A., Strålsnäs 10 kr; nr 504 Strömfors mongolgrupp gm. G. B., 75 kr; nr 505 S. B., Gullberna 5 kr; nr 506 H. F., Töre 3 kr; nr 507 B. A., Kåremo 1 kr; nr 508 K. P., Orsa gm. A. H. 3 kr; nr 509 A. E., Fredriksfors 3 kr; nr 510 S. G., Stockholm 8 kr; nr 511 K. L. Kjula 10 kr; 512 B. L., Kristinehamn 3 kr; nr 513 E. O., Tärnsjö 8 kr; nr 514 Bidrag och sparbössemedel från vänner i Fridene gm. H. R. 142 kr; nr 515 E. S., Oskarshamn 20 kr; nr 516 K. T., Kåge 5 kr; nr 517 E. W., Mölle 3 kr; nr 517 b, H. S., Diö 10 kr; nr 518 C. A. A., Borås 5 kr; nr 519 E. G., Mariestad 25 kr; nr 520 A. H., Svalöv 5 kr; nr 521 E. H., Bankeryd 3 kr; nr 522 E. H., Herrljunga 8 kr; nr 523 S. J., Grästorp 10 kr; nr 524 E. J. N. Arild 6 kr; nr 525 G. L., Jämtl. Änge 30 kr; nr 526 E. S. N., Rödeby 8 kr; nr 527 E. S., Kallinge 10 kr.

Forts.

Varmt tack till varje givare!

»Låt alla dem glädjas, som taga sin tillflykt till dig; evinnerligen må de jubla, ty du beskärmar dem.» Ps. 5:12.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 28:de årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Prenumerationspris kr. 2:— per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1947

81509

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 9	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Sept. 1947

Medarbetareskap med Herren Jesus.

Av missionär *Gerda Ollén.**

I Joh. 14:12 möta vi några sällsamma ord av Herren Jesus. Man studsar ovillkorligen, när man läser dem. De synas alltför stora, höga och underbara. Det är orden om, att den som tror på Jesus, skall göra större gärningar än dem Jesus själv hade gjort. Vi tänka på, hurusom Jesus, när han vandrade här på jorden, utförde under, botade sjuka, gjorde blinda seende och döva hörande, lama helbrägda och döda levande. Han förkunnade Guds rike med en sådan makt och myndighet, att folket häpnade och sade: »Vem är då denne?» I ljuset härav synas oss Jesu ord om »ännu större gärningar» så ofattliga. För egen del får jag bekänna, att jag länge bara glidit förbi denna vers med en känsla av, att detta var alls ingenting för mig — det var alldeles för högt, det var oåtkomligt och ouppnåeligt åtminstone för mig.

När jag tänker på, hur jag känt det inför dessa Jesu ord, erinrar jag mig något, som vi förliden sommar upplevde i en bergstrakt i Indien, dit vi hade begivit oss för att under några dagar undkomma den olidliga hettan i Bombay. Vägar löpte här i olika riktningar, men vi funno snart, att på bägge sidor utmed dessa vägar överallt funnos höga järnstaket, som ute-

* Anförande vid morgonbönen å Svenska Mongolmissionens missionsdag i Östertälje den 2 juni 1947.